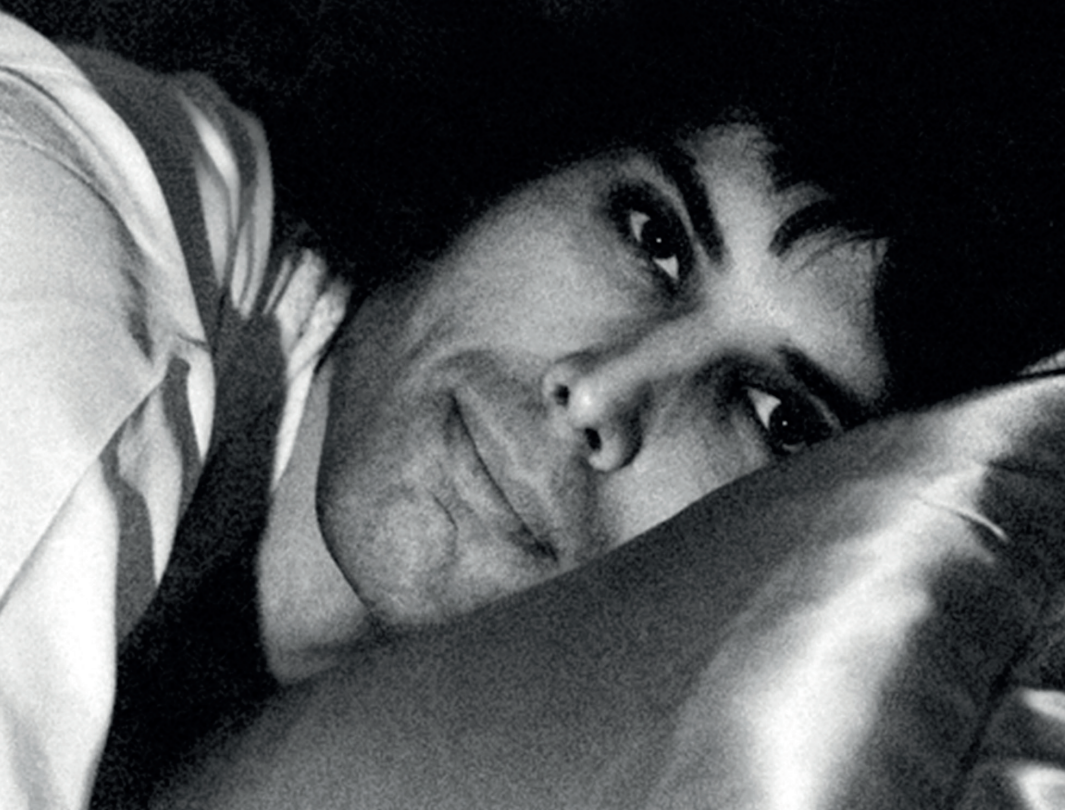

LESLEY-ANN JONES

LOVE, FREDDIE

HET GEHEIME LEVEN VAN FREDDIE MERCURY

Freddie Mercury was en is mijn vader. - 'B.'

*‘Prachtig, sympathiek en ontroerend.
Liefdevol, fijngevoelig en waardig, precies zoals hij was.
Een getrouwe, respectvolle weergave
van Freddie Mercury’s echte leven.’*

— ‘B.’

INHOUD

HOOFDSTUK 1	De zon aanraken 13
HOOFDSTUK 2	Mijn liefste Trésor 39
HOOFDSTUK 3	Afkomst 71
HOOFDSTUK 4	En ook geen godsdienst 117
HOOFDSTUK 5	Exodus 129
HOOFDSTUK 6	Ontwrichting 147
HOOFDSTUK 7	Verderfelijk 215
HOOFDSTUK 8	Dilemma 251
HOOFDSTUK 9	Het voedsel der liefde 267
HOOFDSTUK 10	Dansen met mijn vader 297
HOOFDSTUK 11	Montserrat 311
HOOFDSTUK 12	Veroordeling 327
HOOFDSTUK 13	Niet het einde 347
HOOFDSTUK 14	Een veer op het briesje 367

Noten 405

Dankwoord 413

Register 415

HOOFDSTUK 1

DE ZON AANRAKEN

15 december 2021: een woensdag. In alle vroegte schuifelde ik naar de keuken om een kop thee te maken, die ik mee terugnam naar mijn slaapkamer. Weer in bed scrolde ik langs de nieuwsberichten voordat ik straks aan het werk zou gaan. Iets wat in die tijd best lastig was om je op te focussen.

De wereld was in de greep van COVID-19. In het VK was de eerste nationale lockdown op 23 maart van het jaar ervoor ingegaan en twee maanden later weer opgeheven. In de loop van 2020 waren wel weer andere beperkingen ingesteld als reactie op een alarmerende toename van besmettingen. De meeste regels werden weer losser tijdens de golf van de delta-variant, halverwege 2021. Maar die vijftiende december, tien dagen voor kerst, stonden we oog in oog met de dodelijke omikronvariant, die door de Britse Health Security Agency de ‘mogelijk grootste bedreiging’ van de pandemie tot dan toe werd genoemd en in de dagen erna een ‘ontstellende groei’ liet zien. Deze golf kwam in het voorjaar van 2022 tot een piek. Op dat moment had de coronapandemie zo’n zestien miljoen mensenlevens geëist.

Boris Johnson, de Britse premier in die tijd, leed onder een vernederende opstand tegen maatregelen die de verspreiding van omikron moesten vertragen. De opstand was vooral ingegeven door het vooruitzicht dat een miljoen mensen op eerste kerstdag in isolatie zouden zitten. Professor Chris Whitty, Englands Chief Medical Officer (de hoogste medische adviseur van de regering), waarschuwde nog eens dat omikron zich

‘ongelooflijk snel’ verspreidde. Een dag eerder, 14 december, waren er 59.610 geregistreerde ziektegevallen. De medisch deskundigen vermoedden echter dat het echte aantal infecties nog veel hoger lag. Vanuit Genève meldde de Wereldgezondheidsorganisatie dat deze virusvariant zich in een ongekend hoog tempo over de planeet verspreidde.

In het overige nieuws onthulden wetenschappers dat delen van de drijvende ijsplaat van de Thwaites-gletsjer, in West-Antarctica, binnen drie tot vijf jaar konden afbreken, wat tot een enorme zeespiegelstijging kon leiden. Ook werd bekend dat de Parker Solar Probe van het Amerikaanse ruimteagentschap NASA door een onbekend deel van de atmosfeer was gevlogen dat de ‘corona’ wordt genoemd en de zon had ‘aangeraakt’. Dit gebeurde al in april, maar deze bijzondere prestatie kon pas maanden later worden bevestigd, toen alle relevante gegevens de aarde hadden bereikt.

Stonden de kranten vol van deze bijzondere gebeurtenis, die ons perspectief had kunnen verruimen en de hele wereld hoop had kunnen geven? Ik heb er amper iets over gehoord. De Britse media buitelden daarentegen over elkaar heen vanwege een misstap van de Conservatieve Partij een dag eerder, die aan het licht was gekomen doordat iemand videobeelden had gelekt van hooggeplaatste medewerkers die op 10 Downing Street een illegale kerstborrel hielden. Dat leidde tot massale verontwaardiging. De regering leek haar neus op te trekken voor het gewone volk door haar eigen regels te negeren. Voor veel medewerkers waren de gevolgen rampzalig, al was dat niets vergeleken met het lot van de talloze mensen die in isolatie stierven, in ziekenhuizen en verpleeghuizen, gescheiden van hun dierbaren en zonder waardig afscheid.

Maar er gebeurde nog iets anders waardoor die dag zo

diep in mijn geheugen gegrift staat dat ik betwijfel of ik hem ooit nog vergeet. Dat was de e-mail die ik om 11.55 uur in mijn inbox kreeg met als subjectregel: 'Ter attentie van Lesley-Ann Jones vanwege haar boek'. Ik kon toen nog niet weten dat dit het allereerste zou zijn van een stortvloed aan berichten over Freddie Mercury die de volgende drieënhalve jaar een verhaal zouden blootleggen dat zo ongekend en onwaarschijnlijk was dat ik me soms afvroeg of ik wel goed bij mijn hoofd was dat ik het geloofde.

Na de research voor en het schrijven van drie complete, op zichzelf staande werken over Freddie, tussen 1997 en 2021 gepubliceerd in de vorm van vier oorspronkelijke boeken bij uitgeverij Hodder & Stoughton – biografieën waarvoor ik lange, ingewikkelde reizen had gemaakt naar zijn geboorteplaats Zanzibar, een eiland voor de oostkust van Afrika, en naar de St. Peter's-school in Panchgani, India, waar hij tussen zijn achtste en zestiende levensjaar op kostschool zat –, zou je verwachten dat ik alles wel wist over het leven en de carrière van de frontman van Queen. Toch verbleekte al mijn kennis tot iets vrij onbeduidends tegenover de overvloed aan openbaringen die de anonieme schrijver uit zichzelf naar mij stuurde. Alleen al deze eerste mail telde zo'n 26.000 woorden.

'Al jaren overweeg ik je te schrijven (al bijna vijftien jaar, sinds de eerste uitgave van je boek),' zo begon de mailschrijver. 'Ik heb lang getwijfeld en het eindeloos overdacht voordat ik deze beslissing nam. Omdat Freddie graag wilde dat zijn privéleven privé bleef, omdat het nog steeds moeilijk en pijnlijk voor me is, en omdat hij woedend op me zou zijn geworden en het verschrikkelijk had gevonden dat ik dit deed. Maar jij bent Freddie's biograaf. Omdat je met je laatste boek

over hem zulk goed werk leverde, wil ik graag bepaalde feiten onder je aandacht brengen over zijn jeugd, zijn muziek, zijn polygame bisexualiteit, over Phillimore Gardens en hoe Freddie privé was, en over Freddie's laatste wil. Jij hoort alles hier als eerste, en je mag het van mij gebruiken zoals jou dat goeddunkt. Ik hoef er niets voor terug... behalve de waarheid, voor hem.

‘Ik ben geen schrijver,’ ging het verder. ‘Bovendien heb ik al tientallen jaren geen Engels meer gesproken, en ik spreek het dan ook niet vloeiend meer (het is niet mijn moedertaal).

‘Dus vergeef me alsjeblieft mijn spel-/grammatica-/vervoegings-/syntaxisfouten en misschien wat vlakke manier van vertellen. Zalig kerstfeest en de beste wensen voor jou, je familie en iedereen die je liefhebt.’

‘B.’

Was het een hoax? Waren dit de wilde fantasieën van een of andere aandachtzoeker of een hater? Auteurs die gepubliceerd worden zijn het wel gewend om bijzondere schrijfsels te ontvangen. Dus antwoordde ik niet meteen. Wel printte ik de 41 pagina's tellende e-mail uit, schoof de vellen in mijn tas en wandelde naar mijn buurtcafé. Ik zou die avond wel reageren, ik wilde alles eerst nog een tweede maal rustig doornemen. Als het waar was, waren de onthullingen mind-blowing. Ze konden zelfs consequenties hebben. Ik was zeker van plan te antwoorden, ik wilde achterhalen wie de mail had gestuurd.

Ik vond dat ik de mailschrijver in elk geval moest uitleggen waarom het onmogelijk was om *Love of My Life*,¹ mijn laatste boek over Freddie, te updaten zonder enig bewijs dat deze onthullingen authentiek waren. Ik zou zijn of haar – dat wist ik toen nog niet – identiteit moeten kennen voordat ik ermee

verder kon. Ook had ik zijn/haar geschreven toestemming nodig om te publiceren. Er zouden agenten, uitgevers en advocaten bij betrokken worden. De openbaringen zouden vermoedelijk wereldwijd voor opschudding zorgen. Waarom? Omdat Queen er op het wereldpodium nog steeds toe doet. Freddie's vroege dood betekende een onsterfelijke status die vergelijkbaar is met die van James Dean, Marilyn Monroe, Elvis Presley en anderen van wie de legende de tijd oversteeg. Het risico bestond dat bepaalde mensen boos zouden worden, er aanstoot aan zouden nemen en zelfs juridische stappen zouden overwegen. Moest ik het laten rusten, of zou ik toch publiceren met alle gevolgen van dien? Ik wist het antwoord al. 'Als je zo dicht bij Freddie stond als je mail suggereert,' typte ik die avond in mijn antwoordmail, 'zou ik bereid zijn bergen te verzetten en alles wat ik bezit op het spel te zetten om dit mogelijk te maken. Maar ik heb bewijs nodig. Als je, bijvoorbeeld, [Freddie's voormalige verloofde] Mary Austin zou zijn, is dat genoeg bewijs. Maar misschien was je nog closer met hem?'

Ik bedankte de schrijver voor de attente mail, typte 'fijne kerstdagen' terug en wenste hem/haar een 'veilig en gezond' nieuwjaar. Mensen zeiden dat soort dingen tegen elkaar in de coronajaren, want niemand vond dat nog vanzelfsprekend.

Twee dagen later ontving ik, een paar uur na elkaar, nog twee e-mails. De eerste om 08.43 uur. De tweede arriveerde net na 12.00 uur.

'Ik ben niet Mary [Austin],' verzekerde de eerste mail me. 'Ik heb veel respect voor haar, en voor de liefde en rust die ze [Freddie] gaf. Natuurlijk zou het voor jou, en voor mij, makkelijker zijn als ik haar was. Maar zij heeft er de afgelopen dertig jaar voor gekozen om te zwijgen, ondanks alles wat ze

heeft meegemaakt. Daar bewonder ik haar om, en ik respecteer haar beslissing.'

De schrijver had ook het grootste respect, zo schreef hij/zij, voor Queens bassist John Deacon en drummer Roger Taylor. Maar hij/zij was ook hen niet. En evenmin Queen-producer Reinhold Mack, of een van zijn kinderen of zijn vrouw Ingrid, mocht ik dat vermoeden: dat zou best voor de hand liggen, aangezien de derde zoon van dit stel, John Frederick, de peetzoon is van zowel Freddie als John Deacon, en Freddie hem zijn naam gaf. Een van Freddie's 'zogenaamde vrienden' dan (de aanhalingstekens waren van de mailschrijver)? Echt niet! De mailschrijver wilde zijn/haar identiteit dus niet prijsgeven. Maar waarom schreef hij/zij me dan?

'Wie anders dan jij?' was het antwoord. 'Er staan wel een paar fouten in je boek, maar ik weet zeker dat je het naar eer en geweten schreef en baseerde op de informatie die je van andere mensen kreeg. Het is een belangrijk werk, waarvoor ik je wil bedanken. Daarom heb ik juist met jou contact opgenomen. Omdat er feiten zijn die ik graag onder je aandacht wil brengen. Er valt nog heel veel meer te zeggen over de 45 jaar van [Freddie's] leven. Ja, ik had ook naar je vriend David Wigg kunnen gaan, tegen wie ik niets heb. De keuze voor hem lijkt misschien logisch, want hij is de journalist die Freddie het meest vertrouwde. Freddie gunde hem meer interviews dan wie dan ook. Lange, diepgravende interviews ook, geen vijftien minuten durende wegwerpgesprekjes. Maar de laatste zes jaar van Freddie's leven veranderde er veel. Hij had geen enkele journalist, ook David niet, verteld dat hij hiv-positief was. En al helemaal niet dat hij daadwerkelijk aids ontwikkelde. Dus nee, ik had niet naar David Wigg kunnen gaan. Dat vond ik niet logisch.'

HOOFDSTUK 2

MIJN LIEFSTE TRÉSOR

Tijd is de laatste illusie. Hij glijdt als zandkorrels tussen onze vingers door. We kunnen hem niet vasthouden. We kunnen hem wel verspillen, maar niet bezitten, stopzetten of garanderen. Dat lukt hooguit in fictie, waarin tijd zich ook vooruit laat spoelen of terugdraaien. Dat de tijd zijn eigen ritme danst, wist Freddie als geen ander. Zijn tijd op aarde was te kort. Hij zong over de waarheid van de tijd (in onder meer 'Time'), maar werd zelf niet door hem gespaard. De tijd wacht op niemand, ook niet op hem. Niet dat hij ergens spijt van had. Het enige waar hij aan het eind van zijn leven nog naar verlangde, was meer tijd met zijn geliefde enig kind.¹

Hij noemde haar 'mijn liefste Trésor' en 'mijn kleine Kikkertje'. Deze koosnaampjes zijn makkelijk te verklaren. 'Trésor' is Frans voor 'schat'. 'Kikker' verwijst naar *cuisse de grenouilles* ofwel kikkerbiljetjes, een klassieke Franse delicatessen. Haar moeder, en Freddie's eenmalige minnares, zo onthulde zijn dochter, was Frans. Maar wie was zij?

Freddie had dus een onenightstand. Vrijblijvende seks lijkt soms wel bij de taakomschrijving van een rockster te horen. Dat hij een meisje zwanger maakte, is dan ook niet eens de grootste verrassing, ook niet gezien zijn geschiedenis met vrouwen. Wel bijzonder was dat hij het niet ontkende, niet de benen nam, het niet probeerde af te kopen en ook niet met advocaten dreigde om een abortus af te dwingen, wat in die kringen vaak gebeurde. Hij bleef in de buurt. Hij voelde zich

verantwoordelijk. Hij erkende zijn vaderschap niet alleen, maar sprong zelfs een gat in de lucht en had er alles voor over om dit avontuur te kunnen meemaken. Hij vierde de komst van zijn babydochter als het grootste succes van zijn leven. Toen zij werd geboren, was hij 30 jaar oud. Toen hij stierf, in november 1991, was hij 45. Zijn enig kind was op dat moment nog geen 15 jaar. Gedurende zijn hele carrière als frontman van Queen, maar onbekend voor de legioenen aanbidde fans overal ter wereld, was hij voor haar een toegewijde, betrokken vader.

Zijn geheime dochter was absoluut de liefde van zijn leven. Zij ging boven alles, zelfs boven zijn dierbare oude liefde Mary Austin. En dat niet alleen, Freddie heeft ook kleinkinderen. Had hij dat nog maar kunnen meemaken. Hij zou dol op hen zijn geweest. Zij kennen hem gelukkig wel. Ze zijn opgegroeid met opnamen van hun opa die verhaaltjes voorleest aan hun moeder toen zij nog klein was. Ze koesteren de herinnering aan hun ‘Papy’, niet aan de legende van de wereldberoemde rockster. De ontdekking van Freddie’s geheime gezinsleven, door hemzelf vastgelegd in dagboeken waarvan lang werd gedacht dat ze kwijt of vernietigd waren, betekent dat bijna alles wat we over hem dachten te weten herzien moet worden.

Hoewel ze het niet met zoveel woorden gezegd had, ontkende ze het ook niet toen ik het haar op de vrouw afvroeg. Ik had zelf net bedacht dat mijn geheime penvriendin wel eens Rory Taylor kon zijn, de arts-dochter van drummer Roger.² Dat baseerde ik op een paar geneeskundige verwijzingen in de e-mails die ik van haar kreeg. Toen, in de vroege uurtjes van 14 januari 2022, realiseerde ik me ineens met een

schok wie de schrijver moest zijn. Ik wilde het dolgraag rechtstreeks aan haar vragen, maar was bang haar af te schrikken. Mijn nieuwsgierigheid won het uiteindelijk. Om 11.35 uur die ochtend schreef ik haar dit:

‘Ik ben er steeds meer van overtuigd dat jij Freddie's eigen kind moet zijn... gewoon op basis van opmerkingen die je hebt gemaakt over dat hij er vaak niet was, dat je je toch beschermd voelde, dat je niet in zijn testament voorkomt, dat Freddie je niettemin zijn persoonlijke bezittingen heeft nagelaten enzovoort. We weten wie zijn peetkinderen zijn, maar over jou is nooit gesproken. Andere leden van Freddie's “entourage” moeten van jouw bestaan hebben afgeweten. [Jim] Beach en [John] Libson (de executeurs) waren toch vast en zeker op de hoogte, want je zult financieel toch goed achtergelaten zijn... Je zei dat je moeders moedertaal geen Engels is/was (wie was zij? Wat is er met haar gebeurd?). Als het waar is, is het bijzonder dat dit nooit uitgelekt is. Maar wees gewaarschuwd: mensen die ervan weten, zullen het ooit openbaar maken. Het is bovendien moeilijk voor te stellen dat bijvoorbeeld Peter Freestone, van wie men zegt dat hij “alles over Freddie weet wat er te weten valt”, dit niet geweten zou hebben. Je begrijpt vast dat ik me dag en nacht het hoofd hierover breek.’

Haar antwoord was verrassend.

‘Ik had ook géén contact met jou op kunnen nemen. Ik had ze [Freddie's dagboeken, die hij vlak voor zijn dood aan haar toevertrouwde] kunnen verbranden of gewoon nog tientallen jaren kunnen wachten voor ik er iets mee ging doen. Net als Catherine Camus [dochter van de Frans-Algerijnse schrijver en filosoof Albert Camus, die in 1960 overleed], die de brieven tussen haar vader en zijn minnares pas bijna 58 jaar na zijn dood publiceerde.’

B. attendeerde me erop dat er geen haast was. Maar op een bepaalde manier ook weer wel. Na de volgende generatie zal Freddie's ware verhaal aanzienlijk minder impact hebben, want iedereen die met hem te maken heeft gehad – de andere bandleden, zijn oorspronkelijke fans en volgers – zou dan dood zijn.

‘Ja, dat had inderdaad gekund [dat wachten, en pas veel later publiceren],’ antwoordde ik in mijn reply. ‘Dat is een interessante vergelijking, die met Camus. Zijn invloed is enorm afgenomen. De publicatie van die correspondentie deed veel minder stof opwaaien dan wanneer ze veel eerder was gedeeld. Maar rock-'n-roll is een vreemde wereld. Net zoals John Lennons “40/80” – zijn veertigste sterfdag, die in het jaar viel dat hij tachtig zou zijn geworden – nu gezien wordt als het laatste grote Lennon-jaar (dat was ook het jaar dat mijn boek over deze vroegere Beatle gepubliceerd werd), komt er ook voor andere rocksterren een moment dat hun glorie begint af te nemen. Gen Z “snapt” Freddie. Maar ik denk dat de muziek de dood van de overige Queen-leden niet lang zal overleven, want slechts twee van hen houden haar nu nog levend.’

De rest van de maand draaiden we op deze manier om elkaar heen. Ik wilde wanhopig graag meer weten. Zij op haar beurt was bang om haar identiteit prijs te geven. Meermaals besloten we dat we de ander niet meer zouden schrijven. We namen zelfs een paar keer echt afscheid. Maar er was een vuurtje ontstoken dat zich niet zomaar liet doven. Het verlangen om het ware verhaal te vertellen brandde in ons allebei. Ze gaf toe dat ze het doodeng vond, omdat ze bang was haar gezinsleden voor de leeuwen te gooien.

Ik beloofde nooit haar identiteit of omstandigheden prijs te geven. Ik beloofde dat haar geheimen voor altijd veilig bij

mij zouden zijn. Toch lieten we het daar toen bij... terwijl we denk ik allebei wel wisten dat dit geen definitief afscheid was.

Tien dagen en verscheidene uitgebreide mails later kreeg ik op een morgen een berichtje van haar, net na 7.00 uur.

‘Je weet wie ik ben,’ schreef ze. ‘Je hebt het min of meer geraden. Natuurlijk weten de mensen uit zijn entourage – de echte familie, de echte vrienden – van mijn bestaan af, want Freddie was de reden dat we allemaal met elkaar verbonden waren. Emotioneel ben ik niet in staat verder te gaan, vanwege mijn belofte aan hem en omdat het heel moeilijk is om alles opnieuw te beleven. Ik ben nooit over het verlies van hem heen gekomen. Dat zal me denk ik ook nooit lukken. Ik weet dat je het begrijpt, en ik wil je bedanken.’

Haar leven begon niet met een romantisch liefdesverhaal. Het begon, zo biechtte ze op, ‘met een van die momenten die zo oud zijn als de tijd zelf, zoals ze zeggen: overspel. In de wederzijdse families van mijn moeder en haar echtgenoot waren scheiden en een abortus ondenkbaar. Affaires werden onder het tapijt geveegd en buitenechtelijke, onwettige kinderen verborgen gehouden. Privékwesties hield je binnenskamers. Discretie had de hoogste prioriteit en was onvoorwaardelijk. Wie fouten maakte moest de consequenties dragen.’

Freddie, haar moeder en haar moeders echtgenoot waren voor haar verwekking jarenlang goede vrienden geweest.

‘Mijn moeder en stiefvader bleven getrouwd nadat ik geboren was. Ze zijn zelfs samengebleven tot mijn moeder stierf, en ze leken heel gelukkig samen. Ook bleef de vriendschap met Freddie voortbestaan: waarschijnlijk vanwege mij.

Het zal niet makkelijk geweest zijn voor mijn stiefvader om vrienden te blijven met de man die in zijn afwezigheid met zijn vrouw had geslapen, en om daarna hun kind met open armen te verwelkomen. Maar hij was een heel veerkrachtige man, mijn stiefvader. Ik bewonderde hem enorm.’

Toen Freddie eind april 1976 terugkwam van het Australische deel van Queens *A Night at the Opera*-tournee, werd hij door zijn liefdespartner van dat moment, David Minns, ergens mee geconfronteerd.

‘Minns begon Freddie door te zagen over zijn verloofde, Mary Austin, en hun relatie,’ deelt B. uit een van Freddie’s dagboeken. ‘Freddie voelde zich er ongemakkelijk bij. Hij was in de war en had behoefte aan morele steun. Mijn moeder had net een miskraam gehad en was verdrietig en neerslachtig. Eind maart vertrok haar echtgenoot voor twee of drie maanden op zakenreis. Dit was de context waarbinnen zij en Freddie bij elkaar kwamen en liefde en troost in elkaars armen vonden. Een vaderschapstest was niet eens nodig: er bestond geen twijfel over.³ Mijn stiefvader kon de vader niet zijn, simpelweg omdat hij er niet was.’

Voor haar moeder, die zeer katholiek was, was het huwelijk heilig.

‘Behalve deze affaire met Freddie,’ vertelt B., ‘zijn er nooit anderen geweest. Ze was vroom rooms-katholiek en een toegewijde echtgenote. Bijna dan. Ik wil graag benadrukken dat ze het Freddie nooit kwalijk heeft genomen wat er tussen hen was gebeurd. Ze nam het zichzelf wel kwalijk dat ze zo “zwak” was geweest. Ook nam ze het mij kwalijk. Ik was een smet op haar huwelijk, en mijn bestaan herinnerde haar elke dag aan de misstap die ze had begaan.’

Maar Freddie zag hun avontuurtje niet als een misstap.

Bijna niemand wist dat Freddie Mercury een dagboek bijhield

Na zijn overlijden in 1991 liet Freddie Mercury, frontman en zanger van de band Queen, zeventien handgeschreven notitieboeken na, vol persoonlijke ontboezemingen, reflecties en herinneringen. Ze dateren van de hoogtijdagen van Queen tot vlak voor zijn dood. Slechts een handjevol vertrouwelingen wist van het bestaan.

Lesley-Ann Jones kreeg dertig jaar later toegang tot deze persoonlijke documenten. Ze dook drieënhalf jaar lang in Freddie's meest persoonlijke gedachten en gevoelens en schreef een verhaal dat onze hele kijk op Freddie's leven en zijn nalatenschap op zijn kop zet.

In dit boek leer je de échte Freddie Mercury kennen. *Love, Freddie* openbaart geheimen uit Freddie's jeugd, werpt een licht op zijn diepste angsten en verlangens, onderzoekt de inspiratie achter zijn nummers, blikt terug op zijn dierbaarste relaties en onthult de liefde van zijn leven. Dit is het ware verhaal van Freddie Mercury – openhartig, ontroerend en onverwacht intiem.

Lesley-Ann Jones is een bekroond biograaf en muzikjournalist, bekend van portretten van iconen als Paul McCartney, David Bowie en John Lennon. Ze combineert zorgvuldig onderzoek met meeslepende vertelkunst.

De dagboeken waren geschreven in zijn eigen handschrift, met een balpen, in zijn eigen woorden. Hij nam me in vertrouwen, zijn enige kind en zijn naaste bloedverwant... – 'B.'

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

NUR 661

Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen